

КЕН ФОЛЕТ

ПОЛЕТЪТ НА
СТЪРШЕЛА

Артлайн Студиос
София, 2015

KEN FOLLETT
HORNET FLIGHT
Text copyright © Ken Follett 2002
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ПОЛЕТЪТ НА СТЪРШЕЛА
Артлайн Студиос 2015
Всички права запазени.
Автор: Кен Фолет
Превод: © 2015 Боряна Даракчиева
Редактор: Ина Тодорова
Корица: Стефан Вълканов
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел:+359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-023-4

Част от разказаното тук
наистина се е случило.

ПРОЛОГ

По болничния коридор вървеше мъж с дървен крак. Той беше нисък, енергичен, към тридесетте, с атлетично телосложение, с обикновен тъмносив костюм и черни обувки с платка. Вървеше бързо, но накуцването му личеше по леката неравномерност в походката: троп-*троп*, троп-*троп*. Лицето му бе застинало в мрачно изражение, сякаш потискаше някаква силна емоция.

Стигна до края на коридора и спря пред бюрото на сестрата.

– Капитан от авиацията Хор? – попита той.

Сестрата вдигна поглед от регистъра. Беше красива, с черна коса и говореше с акцент от графство Корк.

– Трябва да сте роднина, струва ми се – каза тя с дружелюбна усмивка.

Чарът ѝ не произведе ефект.

– Брат съм му – каза посетителят. – Кое легло?

– Последното вляво.

Той се завъртя кръгом и тръгна по пътеката към дъното на отделението. До леглото, с гръб към стаята, стоеше мъж с кафяв халат. Гледаше през прозореца и пушеше.

Посетителят се поколеба.

– Барт?

Мъжът стана от стола и се обърна. Главата му беше превър-

зана, а лявата му ръка висеше на клуп, но той се усмихваше. Беше по-млада и по-висока версия на посетителя.

– Здравсти, Дигби.

Дигби прегърна брат си и го притисна здраво към себе си.

– Помислих, че си мъртъв – каза той.

И се разплака.

* * *

– Летях на „Уитли“ – каза Барт. „Армстронг Уитуърт Уитли“ беше тромав дългоопашат бомбардировач, който летеше със странен маниер – с наклонен надолу нос. През пролетта на четиридесет и първа Кралските военновъздушни сили разполагаха със сто такива от общо седемстотин самолета. – Един месершмит откри огън и отнесохме няколко попадения – продължи Барт. – Но сигурно нямаше гориво, защото се измъкна, без да ни довърши. Реших, че съм извадил късмет. После започнахме да губим височина. Вероятно месершмитът е повредил и двата двигателя. Изхвърлихме всичко, което не беше занитено, за да олекотим машината, но без полза. Разбрах, че ще паднем в Северно море.

Дигби седеше на ръба на болничното легло и вече не плачеше, а гледаше лицето на брат си, който се взираше невиждащо в нищото, в спомена.

– Казах на екипажа да изхвърли задния люк, после да заемат позиция за приводняване и да се държат здраво – тези бомбардировачи имаха екипаж от петима, спомни си Дигби. – Когато достигнахме нулева височина, дръпнах силно лоста, за да отворя дроселите, но самолетът не се изравни и се забихме във водата със страшна сила. А аз изгубих съзнание.

Те не бяха родни братя и имаха осем години разлика. Майката на Дигби беше умряла, когато той бе на тринадесет, а баща му се ожени за вдовица с момченце. От самото начало Дигби се грижеше за малкото си братче, защитаваше го от побойници и му помагаше с домашните. И двамата бяха луди по самолетите и мечтаеха да станат пилоти. Дигби изгуби десния си крак при катастрофа с мотор, затова учи за инженер и се зае с проектира-

нето на самолети; а Барт осъществи мечтата им.

– Когато дойдох на себе си, надуших дим. Самолетът се носеше по водата, а дясното му крило гореше. Нощта беше черна като катран, но виждах на светлината на пламъците. Запълзях назад в самолета и открих надуваемата лодка. Изхвърлих я през люка и после скочих. Господи! Водата беше ужасно студена.

Говореше тихо и спокойно, но дърпаше здраво от цигарата, задържахше дима в дробовете си и го издишаше през свити устни на дълга струйка.

– Бях със спасителна жилетка и изскочих на повърхността като тапа. Имаше силно вълнение и аз заподскачах нагоре-надолу като кюлоти на курва. За щастие надуваемата лодка беше точно пред носа ми. Дръпнах връвта и тя се наду сама, но не можах да се кача на нея. Не ми стигаха силите да се изтегля от водата. Не разбирах какво става – не осъзнавах, че съм си извадил рамото, че съм си счупил китката и имам три пукнати ребра. Затова останах във водата, като се държах за лодката и умирах от студ.

„А аз мислех, че той е късметлията“, рече си Дигби.

– Накрая се появиха Джоунс и Крофт. Държали се за опашката, докато не потънала. И двамата не могат да плуват, но жилетките ги спасили и успяха да се покатерят в лодката и да ме издърпат вътре – запали нова цигара. – Така и не видях Пикъринг. Не знам какво е станало с него, но предполагам, че е на дъното на морето.

Замълча. Дигби осъзна, че остава още един член на екипажа. След малко попита:

– Ами петият?

– Джон Роули, мерачът, беше жив. Чухме го да вика. Почти нищо не се виждаше, но Джоунс и Крофт опитаха да гребат по посока на гласа – той поклати глава в жест на безнадеждност. – Не можеш да си представиш колко беше трудно. Вълните бяха високи около метър, а пламъците вече отмираха и не виждахме много, вятърът виеше като банши. Джоунс крещеше, той има силен глас. Роули отвърщаше, но лодката се издигаше с някоя вълна, спускаше се и се завърташе и когато викнехме отново, той се чуваше като че ли от съвсем различна посока. Не знам

колко време продължихме така. Роули не спря да крещи, но гласът му отслабваше все повече заради студа. – Лицето на Барт се скова. – След това започна да зове Господ, майка си и тем подобни. Накрая замлъкна.

Дигби усети, че е съдържал дъха си, сякаш дори шумът от дишането му би бил вмешателство в този ужасен спомен.

– Откриха ни скоро след зазоряване – един разрушител, патрулиращ за немски подводници. Изпратиха катер и ни прибраха – Барт погледна през прозореца, сляп за зеления хартфордширски пейзаж; виждаше друга сцена, някъде много далече. – Голям късмет извадихме.

* * *

Поседяха мълчаливо, после Барт попита:

– А нападението беше ли успешно? Никой не ми каза колко души са се прибрали у дома.

– Пълна катастрофа – отвърна Дигби.

– А моята ескадрила?

– Сержант Дженкинс и екипажът му се прибраха – Дигби извади лист хартия от джоба си. – Прибра се и младши лейтенант Арасаратнам. Той откъде е?

– От Цейлон.

– Самолетът на сержант Райли е ударен, но е успял да се върне.

– Ирландски късмет – каза Барт. – А останалите?

Дигби просто поклати глава.

– Но в този рейд участваха шест самолета от моята ескадрила! – възкликна Барт.

– Знам. Освен вашия са свалени още два. Не се знае за оцелели.

– Значи Крейтън-Смит е мъртъв. И Били Шоу. И... о, боже. – Барт се извърна.

– Съжалявам.

Внезапно отчаянието на Барт се превърна в гняв.

– Съжалението не е достатъчно – каза той. – Те ни изпратиха там да умрем!

– Зная.

– За бога, Дигби, ти си в проклетото правителство.

– Да, работя за премиера – Чърчил обичаше да взема в правителството хора от частната индустрия и Дигби, успешен самолетен конструктор преди войната, беше негов съветник.

– Значи това е и твоя грешка. Не трябваше да си губиш времето с визита при болния. Разкарай се оттук и направи нещо.

– Правя нещо – каза спокойно Дигби. – Възложиха ми да разбера защо се случи това. Изгубихме петдесет процента от самолетите в тази атака.

– Предполагам, заради предателство. Или може би наш маршал идиот се е фукал в клуба си с предстоящата атака, а някой барман нацист си е водил бележки зад крановете за бира.

– Възможно е.

Барт въздъхна.

– Извинявай, Дигърс – нарече го той с детския му прякор. – Не си виновен ти, просто съм бесен.

– Наистина, имаш ли представа защо свалиха толкова много самолети? Летял си в десетки мисии. Какво предполагаш?

Барт се замисли.

– Не говоря напразно за шпионаж. Когато отидохме в Германия, те бяха готови за нас. *Те знаеха, че идваме.*

– Защо мислиш така?

– Изстребителите им бяха във въздуха и ни чакаха. Знаеш колко трудно е да уцелиш времето за защита. Ескадрилата трябва да излети в точния момент, трябва да се придвижат до мястото, където предполагат, че сме, трябва да се издигнат над нас и после да ни открият в тъмното. Целият този процес отнема твърде много време, така че би трябвало да успеем да пуснем бомбите и да се изнесем, преди да са ни хванали. Но не стана така.

Дигби кимна. Барт потвърждаваше онова, което беше научил от разговорите с другите пилоти. Тъкмо щеше да го каже, когато брат му погледна над рамото му и се усмихна. Дигби се обърна и видя чернокож мъж с униформа на командир на ескадрила. Също като Барт, и той беше твърде млад за този чин, затова Дигби предположи, че е бил повишаван автоматично заради бойния си опит – капитан след дванадесет попадения, командир на ескадрила след петнадесет.

– Здравей, Чарлс – каза Барт.

– Много ни притесни, Бартлет. Как си? – новодошлият говореше с акцент от Карибите, примесен с оксбриджко провлачване на думите.

– Е, жив съм, поне така твърдят.

Чарлс докосна с пръст ръката на Барт, която се подаваше от клупа. На Дигби това му се стори странно топъл жест.

– Много ми е драго да го чуя – рече Чарлс.

– Чарлс, запознай се с брат ми Дигби. Дигби, това е Чарлс Форд. Учихме заедно в „Тринити“, преди да се присъединим към военновъздушните сили.

– Това беше единственият начин да се отървем от изпитите – каза Чарлс, докато се ръкуваше с Дигби.

– Как се държат с теб африканците? – попита Барт.

Чарлс се усмихна и обясни на Дигби:

– В нашата част има ескадрила от родезийци. Първокласни пилоти, но не се разбират много добре с чернокожите офицери. Наричаме ги африканците, което като че ли малко ги дразни. Не мога да разбера защо.

– Явно това не ви разочарова особено – отбеляза Дигби.

– Вярвам, че с търпение и обучение ще успеем да цивилизоваме такива хора, колкото и примитивни да изглеждат – Чарлс извърна поглед и Дигби зърна искрица гняв в очите му.

– Тъкмо питах Барт защо според него изгубихме толкова много бомбардировачи – рече Дигби. – Вие какво мислите?

– Не участвах в тази атака – отвърна Чарлс. – Изглежда съм извадил късмет. Но и други операции наскоро завършиха доста зле. Имам чувството, че „Луфтвафе“ ни следи през облаците. Може би имат някакво оборудване, което им помага да ни откриват, дори когато сме невидими?

Дигби поклати глава.

– Всеки свален вражески самолет е щателно разследван и никога не сме намирали нещо подобно. Работим усилено, за да изобретим такова устройство. Сигурен съм, че и врагът работи, но сме далече от успеха, а сме убедени, че те са доста зад нас. Не, не мисля, че става дума за това.